17 Οκτωβρίου 2016

Ο παπάς που δεν «έβγαζε» Ανάσταση αν δεν ήσαν όλοι οι χωριανοί παρόντες

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Γέροντας Δαμασκηνός Ζαχαράκης καθηγούμενος Ιεράς Μονής Αγάθωνος Φθιώτιδος “Το πάσχα του Γεωργακού”

Απ’ όλες τις διηγήσεις των παλαιών γερόντων, που κατά καιρούς έχω ακούσει, την πιο όμορφη και την πιο συγκινητική θεωρώ πως την άκουσα από τον μπάρμπα-Θανάση Παπαντώνη, τον, για πολλά χρόνια, ψάλτη της εκκλησίας μας.

Την άκουσα το Μεγάλο Σαββατο του έτους 1970, μέσα στο σπιτοκάλυβό του, που βρισκόταν στον κάτω μαχαλά του χωριού μας.

Είχε τελειώσει, θυμάμαι, η θεία λειτουργία με την πρώτη Ανάσταση. Εγώ, φεύγοντας από την εκκλησία, ακολούθησα τον μπάρμπα-Θανάση στο σπίτι του. Με αγαπούσε ο γέροντας και η αγάπη του με τραβούσε κοντά του και, όπως μου ‘λεγε, με προετοίμαζε για διάδοχό του στο αναλόγιο.

Όταν φθάσαμε στο σπίτι, καθίσαμε κοντά στο αναμμένο τζάκι. Η θεια Θανάσαινα, αφού με καλωσόρισε, έσπευσε να γεμίσει τη χούφτα μου με ξερά σύκα, καρύδια και σταφίδες.

«Σήμερα παιδί μου», μου είπε, «έχουμε αυστηρή νηστεία, γι’ αυτό σου δίνω, να φας, ξηρούς καρπούς. Αύριο, που θα είναι Λαμπρή, έλα να σε κεράσω κόκκινο αυγό και γλυκιά καρυδόπαστα που έφτιαξα για τη γιορτή».

Την ώρα που η θεια Θανάσαινα μου έλεγε αυτά, είδα τον μπάρμπα-Θανάση να κουνάει δακρυσμένος το κεφάλι του και αυθόρμητα τον ερώτησα: «Τι συμβαίνει μπάρμπα, γιατί κλαις;»

«Αχ, Δημήτρη μου, (αυτό ήταν το κοσμικό μου όνομα) μου είπε, μέρα που είναι σήμερα, ο νους μου πήγε στους παλιότερους χωριανούς μας που έζησαν εδώ στον τόπο μας και που τώρα αναπαύονται κάτω στο κοιμητήριο του χωριού. Ήταν άλλοι άνθρωποι αυτοί, παιδί μου, δεν τούς φτάνουμε εμείς στην πίστη και στην αγιότητα. Αυτοί, χωρίς αμφιβολία, μιλούσαν με τον Θεό και τούς αγίους Του.

Θυμάμαι, σαν απόψε, Μεγάλο Σάββατο, κάτι θαυμαστό που συνέβη εδώ στον διπλανό συνοικισμό. Όταν χτύπησε η καμπάνα της εκκλησιάς, για την Ανάσταση, όλο το χωριό, κατά οικογένειες, ξεκίνησε για την εκκλησιά.

Μαζί τους ανέβαιναν και ο γερο-Γεωργακός, ο τσέλιγκας, με τη φαμελιά του. Μολις πέρασαν τη μεγάλη ανηφόρα, άκουσαν, μέσα στην ησυχία της νύχτας, πέρα στα μαντριά του Γεωργακού, μεγάλο θόρυβο.

Ο Γεωργακός έκαμε λίγο πιο πέρα και έβαλε αυτί για ν’ ακούσει καλύτερα τι συμβαίνει. Μαζί του στάθηκαν και άλλοι χωριανοί.

«Λύκοι μπήκαν στο μαντρί μου, είπε. Απόψε διάλεξαν να το κάνουν. Ξέρω εγώ, ο σατανάς τούς έστειλε για να με εμποδίσει να πάω στην Ανάσταση, αλλά, έννοια του, δεν θα του κάνω το χατίρι.»

Κοίταξε πέρα προς τα μαντριά και φώναξε δυνατά: «Απόψε προβατάκια μου σας

δίνω του Θεού μου». Και στρέφοντας το πρόσωπό του στους συνοδοιπόρους του χωριανούς, τούς είπε: «Εγώ θα πάω στην εκκλησιά να ακούσω το «Χριστός Ανέστη», που τόσο πολύ το περιμένω και το λαχταρώ. Θέλω να λειτουργηθώ με τη φαμελιά μου και να κοινωνήσουμε τα Άχραντα Μυστήρια. Πενήντα μέρες ετοιμαζόμαστε για τη μεγάλη αυτή νύχτα, δεν τη χάνω με τίποτα.»

«Τι είναι αυτά που λες Γεωργακέ;» του είπαν οι πλησιέστεροι συνοδοιπόροι του.

«Τρέξε γρήγορα να γλυτώσεις τα πρόβατά σου και να σώσεις την περιουσία σου που με πολλούς και πολύχρονους κόπους έφτιαξες. Φύγε γρήγορα, μη χασομεράς. Κάθε λεπτό που περνάει η ζημιά που σου κάνουν οι λύκοι γίνεται και πιο μεγάλη. Σκέψου, σε παρακαλούμε, την οικογένειά σου που ζει απ’ αυτά τα πρόβατα.»

«Ένα να μην μείνει, τούς αποκρίθηκε ο τσέλιγκας, εγώ θα πάω στην Ανάσταση και ό,τι θέλει ο Θεός ας γίνει».

Αυτά είπε και κίνησε για το ναό, σκορπίζοντας σ’ όλους τούς χωριανούς του τον θαυμασμό για τη μεγάλη του πίστη!

Στην εκκλησιά, πρώτος και καλύτερος ο τσέλιγκας! Στεκόταν, αγέρωχος, στο στασίδι του κρατώντας στα χέρια του την ολοφώτεινη λαμπάδα του, που με το φως της χάϊδευε το ρυτιδωμένο πρόσωπό του.

Στο κάλεσμα του ιερέα: «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε», πήγε πρώτος αυτός και μαζί του ιεραρχικά όλη η φαμελιά του και κοινώνησαν τα Άχραντα Μυστήρια.

Όταν ο λειτουργός διάβαζε τον Κατηχητικό Λογο του Ιερού Χρυσοστόμου, ο Γεωργακός στεκόταν μπροστά στην Ωραία Πυλη και άκουγε με προσοχή.

Στα λόγια του παπά: «Ο Άδης, φησίν, επικράνθη», επαναλάμβανε το «επικράνθη» με πείσμα και θυμό, λες και εκδικιόταν τον Άδη και μαζί του τον διάβολο με τη σκοτεινή δυναστεία του. Και όταν το κείμενο έφτασε στο: «Ανέστη Χριστός και ζωη πολιτεύεται», ο τσέλιγκας, στην κάθε επανάληψη του «Ανέστη», φώναζε δυνατά και θριαμβευτικά, με φωνή που σκέπαζε εκείνες των συνεορταστών του, το δικό του «Ανέστη».

Παρότι δεν ήξερε πολλά γράμματα, ο τρόπος που αντιδρούσε στο άκουσμα των ρημάτων «επικράνθη και Ανέστη», έδειχνε πως όχι μόνον τα καταλάβαινε, αλλά κυριολεκτικά τα βίωνε μέσα στην ψυχή του. Χωρίς, δηλαδή, να το ξέρει, θεολογούσε!

Βγαίνοντας από την εκκλησιά, αφού είπε το «Χριστός Ανέστη» με τη φαμελιά του

και τούς χωριανούς και άκουσε το «Αληθώς Ανέστη», κίνησε για το σπίτι του, γεμάτος αναστάσιμη χαρά και αγαλλίαση.

Όταν έφτασαν στο σπίτι, αφού πρώτα άναψαν το καντήλι με το Αναστάσιμο Φως, έστρωσαν τραπέζι για να φάνε την παραδοσιακή μαγειρίτσα και να τσουγκρίσουν το κόκκινο αυγό.

Αφού φάγανε και οι άλλοι αποσύρθηκαν για ύπνο, ο Γεωργακός, που δεν τον χωρούσε ο τόπος, πήρε την γκλίτσα του και βγήκε από το σπίτι για να πάει στα μαντριά να δει τι ζημιά του έκαναν οι λύκοι και πόσα από τα πρόβατα του απόμειναν. Ανέβαινε τον ανηφορικό δρόμο που οδηγούσε στις στάνες του, με γρήγορο βηματισμό, έχοντας διαρκώς το νου του στα ζωντανά του.

Όταν έφτασε πολύ κοντά τον ανησύχησε η μεγάλη ησυχία που επικρατούσε εκεί.

«Άϊντε, είπε, πάνε τα προβατάκια μου, δεν θα γλύτωσε κανένα», και μ’ αυτές τις σκέψεις, μπήκε στο μαντρί. Εκεί, έζησε όλο το θαύμα της Ανάστασης.

Τα πρόβατά του είχαν στριμωχθεί όλα μαζί στην αριστερή πλευρά του μαντριού, ακίνητα, σαν μαρμαρωμένα. Στην άλλη πλευρά, είδε να γυαλίζουν, μέσα στο σκοτάδι, τέσσερα μάτια.

Πανω στα ξερά χορτάρια που στρώνουν οι βλάχοι για νά ‘ναι τα ζωντανά τους στεγνά και ζεστά, κάθονταν, σαν τα ήμερα σκυλιά, δυο λύκοι και τον κοίταζαν.

Συγκλονισμένος απ’ αυτό που έβλεπε, πήγε αθόρυβα και άνοιξε τη μαντρόπορτα. Ύστερα, στάθηκε λίγο παράμερα και για να διώξει τούς λύκους, κτύπησε με δύναμη τις παλάμες των χεριών του. Οι λύκοι πετάχτηκαν αμέσως έξω απ’ το μαντρί και εξαφανίστηκαν.

Ο Γεωργακός τότε στράφηκε προς τα πρόβατα. Τα μέτρησε ένα προς ένα και ω του θαύματος! Τα βρήκε όλα, όχι μόνο ζωντανά και σωστά στον αριθμό, αλλά και ανέγγιχτα! Οι λύκοι, δηλαδή δεν τα είχαν ακουμπήσει. Ούτε καν μια σταλαγματιά αίματος δεν βρέθηκε πάνω στο μαλλί τους και στο δάπεδο!

Ο πολύπειρος βοσκός, που στα τόσα χρόνια που φρόντιζε τα πρόβατά του, γνώρισε κι άλλες τέτοιες «επισκέψεις», που όλες είχαν το κόστος τους, άλλες μικρό και άλλες μεγάλο, κατάλαβε πως αυτό που του συνέβηκε την Αναστάσιμη αυτή νύχτα, ήταν θεία παρέμβαση!

Χωρίς καμιά, γι’ αυτόν, αμφιβολία, ο Αναστάς Κύριος φίμωσε τα στόματα των λύκων και προστάτευσε τα πρόβατά του. Γι’ αυτό, πήγε και γονάτισε ανάμεσά τους και αφού έκανε τρεις φορές τον σταυρό του, φώναξε θριαμβευτικά: «Χριστός

Ανέστη»! Και τότε, ω των θαυμασίων Σου Κυριε, όπως έλεγε στους χωριανούς του, άκουσε τα πρόβατα να του αποκρίνονται, με ανθρώπινη φωνή: «Αληθώς Ανέστη»!

«Τέτοιοι άνθρωποι, παιδί μου, ζούσαν στα χωριά μας εκείνα τα χρόνια», είπε ο μπάρμπα-Θανάσης τελειώνοντας την ιστορία του, «άνθρωποι, φτωχοί μεν, αλλά αληθινοί χριστιανοί, με μεγάλη πίστη και ευσέβεια». Και συνέχισε:

«Ήταν αδιανόητο, για όλους μας ανεξαιρέτως, να λείψουμε, την αγιασμένη νύχτα του Μεγάλου Σαββάτου, απ' την Ανάσταση του Χριστού μας. Ο παπάς μας δεν «έβγαζε» Ανάσταση αν δεν ήσαν όλοι οι χωριανοί παρόντες, από τα βυζανιάρικα παιδιά μέχρι τούς γέροντες, μόνον οι κατάκοιτοι εξαιρούνταν».

Η ιστορία του μπάρμπα-Θανάση κυριολεκτικά με μάγεψε και από τότε φυτεύτηκε για πάντα μέσα στην ψυχή μου και ποτέ δεν ξαναβγήκε από εκεί.

Κάθε Μεγάλο Σάββατο την αναπολώ και η θύμησή της με συγκινεί βαθύτατα. Την θεωρώ πνευματική ένεση που με δυναμώνει και με ενισχύει πνευματικά για να

ευλάβεια, την Ανάσταση του Κυρίου μου. Την χονται στο μοναστήρι μας για να ωφελούνται

Πηγή: Γέροντας Δαμασκηνός Ζαχαράκης, καθηγούμενος Ιεράς Μονής Αγάθωνος Φθιώτιδος, «Το πάσχα του Γεωργακού» apantaortodoxias.blogspot.gr